

ADVENIMENT DE LA FORMA

O forma, plaga oberta
ferida de qui, sense fi,
torna l'espasme al capillar
irisat i fuig la catatonía.

I trenca l'estatuària:
cap perill d'esclerosi
sinó pol, pollen, rosada
ardent de l'aspersió.

Verge de rosada a l'estuari
on aiguamoll de l'ebrietat
i dansa de l'agonía

escanden l'himne sedentari:
O forma, acte potencial
que ens fa esclaus del distint.

Vençut el drac de les legions
reneix llavors el rei,
que n'informa la viuda,
i l'ornament de la veritat,

el vestit de glòria
es plega i es recull,
pigallat d'ulls cerulis
sobre fons de pèl il·lustrat.

Lluny del monumental,
lluny de l'arena, rebeca,
la toisó s'obre a la retina,
assabentada d'allò que l'acció

podia ensenyar-li.
La intriga no canvia
perquè la forma sigui.

Va tenir una fi tràgica?
A tots els feia feredat.
L'home-bèstia, impossible
de procurar-se un fetitxe

tocant aquest monstre. Camina
sobre el fil d'una espasa o
porta un tigre pel ronsal.
Pintor, no menjar bé?

«La meva desgràcia portarà
la teva i cada u per ell
farà.» Ja en tornarem a parlar

una vegada ens haurem rigut
de la dificultat i haurem
matat el botxí sota la capa.

Horror, sacrifici bàrbar
o art, moral, de l'exemple.
Vet ací el quadre dels amants,
llur sageta i llur ascesi,

llur vi i llur coadjuvant.
El ritme, set inapaivagable
de la marca i del tatuatge
entre fluència i velocitat,

s'alimenta amb els ultratges
de l'abús òptic que rapta,
a la fulguració, la fixadat.

Fixador de la C giratòria,
i del pal, de la I original,
del picador de l'art profund.

Ensems home i bèstia
en la cova de Remigia
salta, brama i es gira,
rasca el sòl amb el peu.

Bé, trabuca la polaritat.
Es desenganxa de l'U,
es desenganxa de l'Idèntic.
Xèquina sempre dol.

Qui posa la mà sobre la paret
renova i el gest i la seva ordre,
ja és llest pel ball llastat

amb el folro. Melodia
que aprova l'ull, encadenant
les passes cap al desenllaç.